

da aega aias temma omma ammeti rõ-
moga ja sure nähtawa kasjoga.

Kannatades, jätta enmast Jum- mala hõleks.

Ühes küllas ellas üks mees, maailm ei
teadnud palju temmast, ehk tedda küll kei-
geparrematte rahwa hulka tulles arvata.
Ta olli õiglase mees, ja kartis Jumma-
lat; hoidis kurja eest; teggi tööd ja näg-
gi waewa tassase waimoga, ja sõi omma
ennese leiba. Ei ta palju rõõm, agga
sedda ennam teggi ja kannatas weel palju

ennam. Ürratüddinematta olli temma om-
ma tö kallal, agga segipärrast olli temmal
aega küll, ka selle ette murret kanda, mis
paljo ennam on kui tö. Temma laste
kaswatamine ja keif mis ta neile olli kät-
te õppetanud näitis wälja, mis ka selle
polest waeste sugugi jouab, kui agga nou
ja tahtminne hea. Jõse ka kais omma
laste eel, ja püdis ikka targemaks minna,
ja ei olnud mitte surelinne se peäle, egga
tahtnud ka teiste eest wäljawaista; ei ta
teind kellelegi kurja, ellas rahho sees igga-
mehhega, aitis nou ja töga ni kui joudis,
egga woind ka ükski temma peäle nurrise-
da. Monda olli ärrakatsnud, ja olli ärr-
rakatsitud mitmest waerast ja õiete im-
me olli nähha, et keiksuggused willetsused
just temma kätte tullid, kes ommeti küll
parrema wäärt olleks woind olla. Oll-
weise többi liikumas, kõhhe siis olli tem-
ma karja kallal; äppardas Jummal wil-
ja ärra, ikka temma põld siis olli keige-